

Wrocław, 11.08.2016r.

WPO-KP.310.7.2016.KD

Interpretacja indywidualna przepisów prawa podatkowego

Na podstawie art.14j §1, art. 14b i art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r Ordynacja Podatkowa (Dz.U. z 2015r., poz.613 z późn. zm.) w związku z art.1c ustawy z dnia 12 stycznia 1991r o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2016r., poz.716),

po rozpatrzeniu wniosku z dnia 5 maja 2016r. (wpływ do organu podatkowego, 13 maja 2016r.) Sp. z o.o. z siedzibą w przy ul. dotyczącego wydania indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości od przenośnych kontenerów wykorzystywanych do celów magazynowych lub do celów transportowych

organ podatkowy

uznaje stanowisko strony w przedstawionym stanie prawnym za prawidłowe stwierdzając, że:

- opisane we wniosku przenośne kontenery nie stanowią przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości, o ile nie będą wykorzystywane przez najemców w sposób powodujący, iż stworzą one pod względem funkcjonalności obiekt budowlany stanowiący całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami, mieszczący się w katalogu obiektów wymienionych w art.3 pkt.3 ustawy prawo budowlane lub innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, gdyż wówczas gdy będą w posiadaniu przedsiębiorców, mogą podlegać opodatkowaniu

Wydział Podatków i Opłat
ul. Wojciecha Bogusławskiego 8,10; 50-031 Wrocław
tel. +48 717 77 81 39
fax +48 717 77 77 44
wpo@um.wroc.pl
www.wroclaw.pl

podatkiem od nieruchomości jako budowle na podstawie art. 2 ust.1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych,

-powyższe kontenery opisane we wniosku i wykorzystywane jedynie do celów magazynowych lub do celów transportowych należy traktować jako tymczasowe obiekty budowlane, nie podlegające opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości,

-brak trwałego powiązania z gruntem może wpływać na kwalifikację obiektu budowlanego, bowiem może stanowić argument uniemożliwiający jego kwalifikację jako obiektu budowlanego podlegającego opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

UZASADNIENIE

W dniu 13 maja 2016r. do organu podatkowego wpłynął wniosek z dnia 5 maja 2016r. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we ... przy ... , o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w sprawie opodatkowania podatkiem od nieruchomości przenośnych kontenerów.

Wnioskodawca jest właścicielem przenośnych kontenerów, które zamierza wynajmować podmiotom zewnętrznym(najemcom).Najemcy będą wykorzystywać te kontenery do celów związanych z przechowywaniem w nich swoich ruchomości lub do celów transportowych.

Kontenery są gotowymi elementami o charakterze przenośnym, które są ustawiane na utwardzonym placu i nie są w żaden sposób przytwierdzone do podłoża. W każdym momencie kontener może zostać przewieziony pod dowolnie wskazany adres. W sytuacji, gdy kontener będzie wykorzystywany przez klienta dla celów magazynowych, może również wystąpić sytuacja, w której kontener nie będzie przestawiany przez dłuższy czas niż 120 dni, jeżeli klient nie wyrazi takiej potrzeby.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności przyszłego stanu faktycznego Wnioskodawca zadał następujące pytania :

-czy opisane powyżej kontenery stanowią przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości?

-czy opisane kontenery należy traktować jako tymczasowe obiekty budowlane i z uwagi na powyższe kwalifikować je do celów podatku od nieruchomości jako budowle?

-czy fakt, że kontenery mają mobilny charakter i nie są w sposób trwały połączone z gruntem wywiera wpływ na ich kwalifikację jako obiektu budowlanego podlegającego opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości?

Zdaniem Wnioskodawcy opisane w stanie faktycznym kontenery nie stanowią przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Uznanie ich za tymczasowe obiekty budowlane nie uzasadnia uznania ich za budowle dla celów opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Również brak trwałego powiązania z gruntem stanowi dodatkowy argument za brakiem możliwości uznania takich kontenerów za budowle na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Wnioskodawca uważa, że główną przesłanką uniemożliwiającą uznanie przenośnych kontenerów za budowlę jest brak ich trwałego związku z gruntem. Na poparcie swego stanowiska przywołał fragment uzasadnienia wyroku NSA z 22 grudnia 2011r. o sygn. akt FSK 1389/11, w którym Sąd jednoznacznie stwierdził, że „...konieczną cechą budowli zarówno w rozumieniu prawa budowlanego, jak i w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, jest trwałe połączenie takiego obiektu z gruntem-w przeciwieństwie do tymczasowego obiektu budowlanego, który trwale połączony z gruntem nie jest i za który uważa się między innymi, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowej oraz obiekty kontenerowe.”

Podobne stanowisko zaprezentował Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy w wyroku z 15.10.2013r. o sygn. akt I SA/Bd 642/13 .Sprawa dotyczyła opodatkowania podatkiem od nieruchomości kontenerów wykorzystywanych w działalności gospodarczej jako zaplecze biurowe i gospodarcze jak również magazynowe. Podstawową ich cechą był fakt, że nie były trwale związane z gruntem, gdyż są przenośne i po zakończeniu budowy są przetransportowywane w nowe miejsce na inną budowę. Sąd uznał,...” iż przesłanką niezbędną uznania danego obiektu za budowlę na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych jak i ustawy prawo budowlane jest jego trwałe związanie z gruntem. Definicje bowiem budynku i budowli zawarte w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych odsyłają do ustawy prawo budowlane, rozumiejąc jednak pod pojęciem budowli obiekt budowlany w rozumieniu prawa budowlanego nie będący budynkiem ani obiektem małej architektury. Z kolei zawarta w art.3 pkt 1 prawa budowlanego definicja obiektu budowlanego w pkt b cytowanego przepisu określa tym mianem m.in. budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami. Natomiast rozbudowana definicja budowli zawarta jest w art.3 pkt 3 prawa budowlanego, gdzie obok wyszczególnienia obiektów budowlanych, których związanie z gruntem jest oczywiste(jak lotniska, drogi, linie kolejowe) wymienia się także obiekty, których trwałe związanie z gruntem oczywiste nie jest (np. urządzenia reklamowe),w tym wypadku uzupełniając definicję warunkiem trwałego związania z gruntem. Tak więc niezbędną przesłanką uznania danego obiektu za budowlę jest jego trwałe związanie z gruntem a obie cytowane ustawy stawiają ten sam wymóg. Skoro przedmiotowe kontenery nie są uznawane przez obie ustawy za budowlę, to zdaniem Sądu nie stanowią przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości.”

Wnioskodawca podkreśla, że w innych orzeczeniach Sąd zajmuje stanowisko, że trwałe związanie z gruntem nie jest przesłanką decydującą o zaliczeniu takiego obiektu do budowli, gdyż to zastrzeżenie nie wynika wprost z żadnego przepisu a więc ta okoliczność nie powinna przesądzać o ustaleniu czy dany obiekt podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

W tych orzeczeniach jednak wskazuje się na fakt, iż możliwość opodatkowania danego obiektu jako budowli będzie uzależniona od wykazania, że obiekt mieści się w enumeratywnym katalogu obiektów wymienionych w art.3 pkt 3 ustawy prawo budowlane.

Na powyższą okoliczność zwrócił uwagę Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 września 2011r.,sygn.akt P 33/09,w którym Trybunał zajmował się omówieniem charakteru „budowli”.

Trybunał wskazał, że otwarta definicja m.in. budowli dopuszczalna na gruncie prawa budowlanego nie może być stosowana w pełnym zakresie na gruncie prawa podatkowego.(...) Jak bowiem stwierdzono, w wypadku prawa daninowego gwarancje dostatecznej określoności regulacji prawnych wynikające z zasady poprawnej legislacji ulegają istotnemu wzmocnieniu ze względu na treść art.84 i art. 217 Konstytucji.(...). Pomimo więc, że kwalifikacji dokonuje się na podstawie tych samych definicji, to na skutek odmiennych reguł wykładni nie wszystkie obiekty uznane za budowle na potrzeby ustawy prawo budowlane powinny zostać uznane za budowle na potrzeby ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Podsumowując swoje rozważania Trybunał wskazał, że „ za budowle w rozumieniu u.p.o.l. można uznać:

- jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art.3 pkt 3 u.p.b., innych przepisach tej ustawy lub załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art.3 pkt 1 lit b u.p.b. czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową,
- jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art.3 pkt 9 u.p.b. lub innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej, co- jeżeli omawiane urządzenie nie zostało wskazane *expressis verbis*- wymaga wykazania, że zapewniają one możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem, z wyłączeniem jednak:(1) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci budowli w rozumieniu u.p.b., które to obiekty budowlane nie dają się zakwalifikować jako budowle w ujęciu u.p.o.l. oraz (2) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budow-

lanymi w postaci obiektów małej architektury, przy zastrzeżeniu, że urządzeniami budowlanymi w rozumieniu u.p.b. nie są instalacje."

Podobne stanowisko przedstawił NSA w wyroku z 15.03.2016r. sygn. akt II FSK 84/14, dotyczącym kwestii uznania za przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości mobilnych kontenerów służących jako zaplecze sanitarne, narzędziowe i biurowe, nie będących trwale związanymi z gruntem i przewożonych w inne miejsca po zakończeniu robót budowlanych.

W uzasadnieniu tego wyroku NSA wskazał, że interpretacji art. 1a ust.1 pkt 2 u.p.o.l. ,w związku z art.3 pkt 3 u.p.b. należy dokonać z uwzględnieniem stanowiska, jakie zaprezentował Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 września 2011r.(P-33/09),w świetle którego za budowle w rozumieniu art.1a ust.1 pkt 2 u.p.o.l. mogą zostać uznane jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art.3 pkt 3 ustawy prawo budowlane, w innych przepisach tej ustawy lub załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit b ustawy prawo budowlane czyli pod warunkiem ,że stanowią one całość techniczno-użytkową oraz jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art.3 pkt 9 ustawy prawo budowlane lub innych przepisach tej ustawy albo załączniku do niej.

Tak więc ocena czy sporny kontener może zostać opodatkowany podatkiem od nieruchomości jako budowla, zależeć będzie od wykazania że mieści się on w katalogu wymienionym w art. 3 pkt 3 u.p.b.. Ponadto Sąd podzielił pogląd prezentowany w judykaturze, że przy całej różnorodności form i rodzajów wytworów myśli ludzkiej, z jakimi można się zetknąć w rzeczywistości gospodarczej, nie są odosobnione przypadki przypisywania różnych określeń i nazw w odniesieniu do obiektów o tożsamym przeznaczeniu oraz porównywalnych cechach i parametrach technicznych. Zatem o prawnopodatkowej kwalifikacji obiektu decydować będzie nie nazwa ale jego rzeczywiste cechy i funkcje tożsame z istotnymi parametrami funkcjonalnymi i technicznymi budowli, wyszczególnionych w art.3 pkt 3 ustawy prawo budowlane.

Tak więc zdaniem Wnioskodawcy opisane w stanie faktycznym przenośne kontenery nie odpowiadają żadnemu z obiektów budowlanych wskazanych w powołanym wyżej przepisie art.3 pkt 3 prawa budowlanego, co tym samym –z uwagi na niedopuszczalność zastosowania do celów podatkowych otwartej definicji „budowli” przyjmowanej na gruncie prawa budowlanego wyklucza możliwość uznania, iż opisane kontenery stanowią budowle, a tym samym opodatkowanie ich podatkiem od nieruchomości.

A zatem w świetle powyżej przedstawionych wyroków Sądów Administracyjnych i Trybunału Konstytucyjnego przenośne kontenery kwalifikowane jako tymczasowe obiekty budowlane zgodnie z art.3 pkt 5 prawa budowlanego, nie stanowią przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

Organ podatkowy uznaje takie stanowisko za prawidłowe.

W orzecnictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ podatkowy wydając interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec tego interpretacja dotyczy wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku. Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego ustawodawca obarczył Wnioskodawcę, co oznacza, iż to on wskazuje elementy stanu faktycznego, które należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji.

Po przeanalizowaniu okoliczności podanych we wniosku, obowiązujących przepisów prawa i orzecznictwa sądowego, organ podatkowy uznaje za prawidłowe stanowisko Wnioskodawcy w zakresie kwalifikacji do celów podatkowych mobilnych kontenerów wykorzystywanych do celów magazynowych lub do celów transportowych jako tymczasowych obiektów budowlanych nie podlegających opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Zgodnie z art.2 ust.1 u.p.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają:1)grunty;2)budynki lub ich części;3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Związaną z prowadzeniem działalności gospodarczej jest każda budowla będąca w posiadaniu przedsiębiorcy.

Według zaś art.1a pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych „budowla” to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Jak wynika z powyższej definicji budowlą jest także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, które zostało zdefiniowane w art.3 pkt 9 prawa budowlanego (Dz.U. z 2016r. poz.290).Zgodnie z tym zapisem urządzeniem budowlanym jest urządzenie techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne.

Przy definiowaniu pojęcia „budowli” ustawodawca odwołuje się do słowniczka pojęciowego zawartego w art.3 prawa budowlanego. Wskazane w powyższej definicji dwukrotne odesłanie do przepisów prawa budowlanego należy traktować wyłącznie jako odesłanie do regulacji rangi ustawowej a nie jako odesłanie do wszystkich przepisów regulujących zagadnienia związane z procesem budowlanym.

Dokonując zatem prawnopodatkowej kwalifikacji potencjalnego przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości, niezbędne jest oparcie się w pierwszym rzędzie na przepisach u.p.o.l. a jedynie pomocniczo-w zakresie ustawowego odesłania – na prawie budowlanym. Tezę tę potwierdza m.in. wyrok WSA w Bydgoszcy z 29.10.2004r o sygn. akt I SA/Bd 402/04 oraz wyrok NSA z 13.04. 2011r o sygn. II FSK 144/10.

W związku z tym prawo budowlane jest podstawą do kwalifikowania danego obiektu jako obiektu budowlanego, natomiast o tym, jaki przedmiot opodatkowania (budynek czy budowle) stanowi on dla potrzeb podatku od nieruchomości rozstrzyga wyłącznie ustawa o podatkach i opłatach lokalnych.

Należy podkreślić, iż każda budowla w rozumieniu prawa budowlanego mieści się w definicji budowli zawartej w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych. Jeżeli zatem dany obiekt budowlany jest budowlą w rozumieniu prawa budowlanego, to powinien być też klasyfikowany jako budowla na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

Na tę okoliczność wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 13 września 2011r. o sygn. akt. P-33/09, gdy orzekł, że „ za budowle w rozumieniu u.p.o.l. można uznać jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 u.p.b.”.

Z art. 3 pkt 1 prawa budowlanego wynika, że obiektem budowlanym jest: budynek, budowla bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Ten nowy wymóg, aby obiekt budowlany został wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych nie został doprecyzowany w ustawie.

Jednak jak wypowiada się w tym zakresie Ministerstwo Finansów w odpowiedzi na interpelację poselską nr 32306 nowelizacja ta ma jedynie uprościć i skrócić procedurę budowlaną i nie ma wpływu na zmianę charakteru urządzeń budowlanych ani na ich opodatkowanie, nie zmienił się również charakter instalacji znajdujących się wewnątrz obiektów budowlanych, a więc nie ma wpływu na zakres opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

A zatem *obiektem budowlanym jest budowla* zdefiniowana w art.3 pkt 3 prawa budowlanego. Zgodnie z art.3 pkt 3 prawa budowlanego przez „*budowlę*” należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale zwią-

zane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne(fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych(kotłów, pieców, przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Ustawodawca wskazuje w tejże definicji budowli na *kompletność obiektu* przez użycie sformułowania „jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową”. Jeżeli tego rodzaju powiązanie poszczególnych elementów istnieje, to składają się one na jeden obiekt budowlany – budowlę.

Ponadto należy pamiętać, iż tę definicję budowli należy czytać łącznie z art. 3 pkt 1 ustawy prawo budowlane. W poprzednim brzmieniu powyższego zapisu ustawodawca wymagał, aby budowla jako obiekt budowlany stanowiła całość techniczno-użytkową. Obecnie budowla jest *obiektem budowlanym wraz z instalacjami*, które *zapewniają możliwość jej użytkowania zgodnie z przeznaczeniem*, co przypomina o kluczowej kwestii jaką jest „kompletność” obiektu budowlanego. Składa się on nie tylko z wyrobów o charakterze stricte budowlanym, ale również z instalacji.

Takie sformułowanie zapisu przez ustawodawcę dowodzi, iż w dalszym ciągu obiekt budowlany powinien być postrzegany jako obiekt stanowiący całość techniczno-użytkową, pomimo braku takiego zapisu. Obiektem budowlanym jest taki obiekt, który spełnia swoje funkcje po technicznym i funkcjonalnym powiązaniu wszystkich elementów. Oznacza to, że ustawodawca definiując obiekt budowlany szczególną wagę przywiązuje do jego rzeczywistego wykorzystania.

Również w kontekście rozpatrywanego stanu faktycznego sprawy należy wziąć pod uwagę definicję (nie unormowaną w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych) zawartą w art.3 ust.5 prawa budowlanego, w której to definicji określone zostało pojęcie obiektu tymczasowego. Wg ustawodawcy pod tym pojęciem należy rozumieć obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przykrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe.

Zgodnie z powyższą definicją tymczasowe obiekty budowlane cechuje albo czasowość użytkowania albo brak trwałego połączenia z gruntem.

W orzecnictwie dominuje pogląd, iż cecha „trwałego związania z gruntem” sprowadza się do posadowienia obiektu na tyle trwale, by zapewnić mu stabilność i możliwość przeciwdziałania czynnikom zewnętrznym mogącym go zniszczyć.

W związku z tym, że tymczasowe obiekty budowlane, o których mowa w art.3 ust.5 i art.29 ust.1 pkt 12 u.p.b. przeznaczone są do czasowego użytkowania nie wymagają trwałego połączenia z gruntem, w przeciwieństwie do obiektów o których mowa w art.3 pkt 2(budynek) i pkt 3(budowla)u.p.b., których użytkowanie nie zostało ograniczone czasowo.

Biorąc to pod uwagę należy przyjąć, że za trwale związany z gruntem można uznać obiekt spełniający dwa warunki. Nie można go oderwać od gruntu bez jego uszkodzenia oraz nie jest obiektem wzniesionym dla przemijającego użytku. Tym samym nawet silne (mocne) fizyczne związanie z gruntem nie może być traktowane jako trwałe związanie z gruntem, jeśli obiekt został wzniesiony na czas określony tj. dla przemijającego użytku.

Opisane we wniosku mobilne kontenery stanowiące tymczasowe obiekty budowlane w rozumieniu art.3 pkt 5 prawa budowlanego, nietrwale związane z gruntem nie będą podlegały opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, gdyż nie stanowią budowli wymienionej w art.3 pkt 3 u.p.b.. Nie odpowiadają żadnemu z obiektów

budowlanych wskazanych w powołanym wyżej przepisie art.3 pkt 3 prawa budowlanego, co tym samym wyklucza możliwość uznania, iż kontenery te stanowią budowle a tym samym opodatkowania ich podatkiem od nieruchomości.

Powyższe stanowisko potwierdzone zostało przez NSA, który podjął uchwałę w składzie siedmiu sędziów w dniu 3 lutego 2014r., sygn.II FPS 11/13, w której orzekł, iż tymczasowy obiekt budowlany, o którym jest mowa w art.3 pkt 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. prawo budowlane(Dz.U. z 2013r., poz.1409), może być budowlą w rozumieniu art.1a ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych(Dz.U. z 2010r. Nr 95, poz 613 ze zm.), jeżeli jest budowlą wymienioną wprost w art.3 pkt.3 prawa budowlanego lub innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art.3 pkt 1 lit b prawa budowlanego. Spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej podlega opodatkowaniu na podstawie art.2 ust.1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Tak więc w każdej sprawie dotyczącej ciężarów publicznoprawnych związanych z tymczasowym obiektem budowlanym, niezbędne jest ustalenie, czy dany obiekt można zakwalifikować jako budowlę wg wskazanych powyższych kryteriów istotnych w sferze podatkowej.

W związku z powyższym organ podatkowy uznaje, iż mobilne kontenery wykorzystywane do celów magazynowych lub transportowych nie stanowią budowli podlegającej opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości zgodnie z art.2 ust.1 pkt 3 u.p.o.l..

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

Na niniejszą interpretację Wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu podatkowego -w terminie 14 dni od dnia doręczenia interpretacji - do usunięcia naruszenia prawa(art.52 §3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi -Dz.U. z 2012r., poz. 270 z póź. zm.).

Skargę wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia tego wezwania, za pośrednictwem Prezydenta Wrocławia (art.53 §1 i art.54 §1 cytowanej wyżej ustawy).

Z up. Prezydenta

Irena Matysiak

Dyrektor Wydziału Podatków i Opłat

-2-